

væsen allerede i Fremstriben og Handelen i det Store mere betydnende, idet navnlig Hestene bleve betalte bedre — saa er dermed paa en vis Maade Landstutteriets Skæbne afgjort og Bevistet tilstede for, at det ikke var fornødent, da det blev til; Landstutteriet blev nemlig til under den Forudsætning, at vor Hesteavl stadig gik tilbage, uagtet der blev givet Mere til den; men naar det er klart, at det ikke har været saa, er Grunden for Stutteriets Tilblivelse tagen bort. Dette indrømmede ogsaa den ærede Rigsdagsmand, idet han kom til det Resultat, at der er ligesaa mange Anskuelse, der betragte Landstutteriets Virksomhed for skadelig, som der er for den modsatte Betragtning. Er dette Tilfældet, saa er Landstutteriet, dømt efter de forskellige Meninger, et Nul. Vor Hesteavl er i stadig Fremgang; ligeoverfor det udviklede og nyere Agerbrug tager Hesteavlen en ganske anden Karakter. — Endnu skal jeg kun sige et Par Ord om Spørgsmaalets Realitet, og det er det, at naar man vil betegne Hesteværdien som Landets Frembringelse, saa er det ikke den Værdi, man faaer ved at sælge Hesten, men Forskjellen mellem de Udgifter, der have været anvendte for at tilveiebringe Hesten, og den Priis, man faaer derfor. Derfor man tænker sig en Hesteavl, hvor Tillæget kun i de første 2 Aar kræver Udgifter, men Hesten efter den Tid, uden at lide væsentlig i sin Bestaenhed, kunde erhverve sit Brød for sin Eier, saa vil Salget af en saadan Hest f. Ex. i 4 Aars Alderen uægtelig være mere fordeelagtigt, selv for en mindre Sum, end af den Hest, der maa staaes meget og fødes stærkt i den hele Tid og med Hensyn til hvilken det dog er et Hazardspil, idet man jo ikke kan vide, om den vil blive solgt til at trække en Starnagervogn eller den fornemste Kæret; man kan enten faae et aldeles forqvælet Kulb, som ved sin store Vægt og Styrke vel kan trække et Læs frem, eller en Hest, som ikke kan trække, men som man kan bringe til at kneise og see godt ud; derimellem ligger intet Bestemt; det er et Hazardspil, og et stort Hazardspil. Mig forekommer det, at man ikke gennem Udsætterhingstene skal friske Befolkningen til en Slags Hesteavl, maaskee nyttig, maaskee skadelig, hvor-

ved Landbefolkningen let faaer et for stort Antal Heste i deres Bedrift. Det er naturligt for en Landbefolkning, der tillige ere Landmænd, at der gives dem Leilighed til at skaffe sig et Tillæg for godt Kjøb; der senere giver Anledning til et godt, jævnt Salg.

Indenrigsministeren: Det er ganske rigtigt, som den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds yttrede, at da forrige Aar var omme, havde Ministeriet ikke Penge, det vil sige bevilligede Penge, til at kunne føde Hestene, og der var altsaa kun to Veie at gaae, enten at lade Hestene døe af Sult, eller at tage det paa Ministeriets Ansvar at anvise de nødvendige Penge for $\frac{1}{4}$ Aar og optage Beløbet paa en Tillægsbevilling. Denne sidste Veie troede jeg at burde vælge og en Tillægsbevillingslov vil med den høitærede Formands Tilbedelse blive forelagt Thinget imorgen eller iovermorgen. Det, som forekommer mig vist i denne Sag, er, at Loven af 31te Marts 1852 har ikke den 1ste Januar 1860 tabt sin Gyldighed, den er endnu i Virksomhed. Naar Thinget ikke bevilger Penge til at kunne fortsætte dens Virksomhed, saa maa den naturligvis ophøre; men det er denne Veie, som det forekommer mig ikke er ganske constitutionel rigtig at gaae. Det forekommer mig, at naar en Lov er i bestaaende Virksomhed og gjældende, saa udfordres der en ny Lov til at hæve den; det mener jeg ligger i Grundlovens Bestemmelse og navnlig deri, at der til enhver Lovs Vedtagelse behøves 3 Behandlinger i hvert af Thingene; men naar en bestaaende og gjældende Lov hæves gennem Finantsloven, efter et Endringsforslag af Udvalget, der fremkommer ved anden Behandling, da troer jeg ikke, at en saadan Bestemmelse, hvorved en tidligere Lov hæves, modtager den grundlovmæssig foreskrevne Behandling. Dette er en for mel Betragtning, som jeg skal tillade mig at henstille. — Jeg kan paa ingen Maade møde den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (N. Hage) paa det Gebeet, hvor han er saa særdeles vel hjemme og hvor jeg beklager ikke at være meget hjemme. Der fremkom Meget i hans Foredrag, som tiltalte mig særdeles, og jeg deler hans Anskuelse om det Farlige i, at Staten giver sig